

Verden gik en „Halvpart“ omkring og søgte efter hende for at faa hendes Fortrolighed. Alle ensomme Mænd saae hun spørgende ind i Øjnene: Er det dig? . . . Siden, da hun blev ældre, var Tanken om en saadan fordringsfuld Dobbeltgænger bleven hendes Skræk. Derfor havde hun løjet for Dihmer og bedraget sig selv den Dag for fem Aar siden paa Langelinje, da han friede til hende. Og dog! Hun var jo dengang ikke helt sikker paa, at han ogsaa var den rette.

Først nu vidste hun det. I disse Øjeblikke følte hun det med næsten smertelig Voldsomhed, at hun endelig havde mødt ham, — den længselsfuldt savnede. Tidligere kunde hun ikke lade være med at holde af Dihmer, skønt hun egentlig ikke vilde det. Nu *ønskede* hun at tilhøre ham; længtes efter at blive hans, helt og inderligt, med sin Sjæl og med sit Legeme. Det var ikke til at forstaa, og dog var det saadan. Det Skridt, der for blot faa Timer siden havde staaet for hende som et Dødsspring, der maatte gøres med tilbundne Øjne, ventede hun nu med Utaalmodighed. Ikke før om elleve Timer skulde hun se ham igen. Og hvad saa? . . . Det hele var jo kommet ganske anderledes, end hun havde tænkt sig. Hvad havde hun i Grunden sagt? Ingenting, syntes hun. Men hun havde dog faaet ham til at blive, og det var det vigtigste.

XI

Torben var nu kommen ned i Byen. Han holdt stadig Hatten i Haanden, fordi hans Pande bankede og brændte.

Mørk og øde laa Gadens krumme Snevring foran ham med en enkelt, søvning Petroleumslygte. Maanelyset naaede ikke derved, og alle Husene var tilskoddede. Endnu sad der hist og her paa Trappestenene halvsovende Tiggere, der mekanisk rakte Haanden frem, naar de hørte nogen komme; men paa hele Strækningen ned til Torvet, hvor Kafeerne laa, mødte han kun Genlyden af sine egne Skridt.

Det var som at vandre i en uddød By. Men han gik der med